

Dopunska nastava

Za dva lopova na *vespi* zapremine dvesta kubika ceo događaj je bio pogrešna žrtva na pogrešnom mestu pogrešnog septembarskog nedeljnog prepodneva.

Kao da su se svi okupili na trgu Esmeralda u predgrađu Venecije udaljenom nekoliko kilometara. Sunce je sijalo, crkvena služba se tek završila, a okupljene porodice su se šetale: starije žene bile su u crnini, a deca su nosila najbolju odeću i odeću za pričest. Kafići i poslastičarnice su bili otvoreni – gosti su sedeli u baštama na trotoarima i ulicama. Ogromna fontana – ukrašena nagim bogovima i zmijama – izbacivala je mlazove ledenohladne vode. Tu je bila i pijaca s tezgama na kojima su ležali zmajevi, suvo cveće, stare razglednice, satovi s kukavicama i džakovi prepuni zrnevlja za stotine golubova koji su se šepurili unaokolo.

Usred svega toga bilo je i nekoliko učenika iz Engleske, a na nesreću ona dva lopova, među njima je bio i Aleks Rajder.

Bio je početak septembra. Prošlo je manje od mesec dana od Aleksovog konačnog obračuna s Dejmijanom Krejom u avionu američkog predsednika u kome se završila pustolovina koja ga je odvela do Pariza i Amsterdama i, na kraju, do glavne piste na Hitrou, gde je ispaljeno dvadeset pet nuklearnih projektila na različite mete svuda po svetu. Aleks ih je sve uništio. Bio je očevidac Krejove smrti. Konačno, sav u modricama i ranama kao i obično, otišao je kući, gde ga je čekala namrštena i odlučna Džek Starbrajt. Ona je bila njegova kućepaziteljka, ali i prijateljica, i uvek je bila zabrinuta za njega.

„Ovako više neće moći, Alekse”, rekla je. „Nikad te nema u školi. Polovinu prvog polugodišta proveo si na ostrvu Kostura, a polovinu drugog u Kornvolu i u onoj užasnoj akademiji Puan Blan. Ako nastaviš ovako, nećeš položiti nijedan ispit – šta ćeš onda?”

„Nisam ja kriv...”, zaustio je Aleks.

„Znam da nisi ti kriv, ali, pošto sam ja zadužena da nešto uradim, odlučila sam da ti pronađem nastavnika koji će te podučavati preko leta.”

„Ne misliš valjda ozbiljno?”

„Naravno da mislim. Ostalo ti je još malo do kraja let-njeg raspusta. Zato bi ti bilo najbolje da odmah počneš.”

„Ne želim nikakvog nastavnika...”, bunio se Aleks.

„Nemaš izbora, Alekse. Uopšte me ne zanima kakvim se spravama služiš ili kakve pametne poteze možeš da napraviš – ovog puta mi nećeš pobeći.”

Aleks je poželeo da započne prepirku s njom, ali osećao je da je Džek u pravu. Agencija MI6 uvek mu je obezbeđivala lekarsko opravdanje za dugotrajno odsustvo iz škole, ali nastavnici su uglavnom digli ruke od njega. Poslednji njihov izveštaj glasio je ovako:

Ako Aleks nastavi da ovoliko izostaje iz škole, nema skoro nikakve izgleda da položi maturalni ispit. Iako ga ne možemo kriviti za ono što izgleda kao popis medicinskih problema, ako zaostane za ostalim učenicima, smatramo da ih nikad neće stići.

Tako je to bilo. Aleks je sprečio poludelog pop pevača i multimilionera da uništi pola sveta – i kako su ga nagradili? Primorali su ga da pohađa dopunsku nastavu.

Počeo je nevoljno – posebno kad je otkrio da nastavnik koga je Džek pronašla zapravo predaje u Bruklendu, u Aleksovoj školi. Iako nije bio u njegovom razredu, Aleksu se ipak bilo neprijatno. Nadao se da niko neće saznati za to. Morao je, međutim, da prizna da je gospodin Grej dobro obavljao svoj posao. Čarli Grej je bio mlad i bezbrižan. Vozio je bicikl s korpom, koja je uvek bila puna knjiga. Predavao je društvene nauke, ali izgleda da se dobro snalazio i sa ostalim predmetima.

„Imamo samo nekoliko nedelja”, izjavio je. „Možda misliš da nemamo dovoljno vremena, ali iznenadio bi se koliko možeš da naučiš kad imaš privatnog nastavnika. Ne samo da ćemo raditi sedam sati dnevno, već ću ti davati domaći zadatak svakog dana. Do kraja raspusta najverovatnije ćeš me mrzeti, ali bar ćeš novu školsku godinu započeti spreman.”

Aleks nije mrzeo Čarlija Greja. Radili su lako i brzo. Svakodnevno su učili matematiku, potom istoriju, pa hemiju, fiziku i biologiju. Svakog vikenda nastavnik mu je ostavljao ispitna pitanja i Aleksovi rezultati su se postepeno poboljšavali. Potom je gospodin Grej priredio Aleksu iznenađenje.

„Sve si vrlo dobro uradio, Alekse. Nisam mislio da ti to spominjem, ali da li bi voleo da pođeš sa mnom na ekskurziju?”

„Kuda idete?”

„Prošle godine smo bili u Parizu, a pretprošle godine smo išli u Rim. Obilazimo muzeje, crkve, palate... i slična zdanja. Ove godine idemo u Veneciju. Hoćeš li i ti s nama?”

Venecija.

Aleks je razmišljao o Veneciji sve vreme – od poslednjih trenutaka koje je proveo u avionu pošto je Dejmiyan Krej umro, kada je s njim bio ruski plaćeni ubica Jasen Gregorovič, čovek koji je velikim delom promenio Alekov život. Jasen je umirao – metak ga je pogodio u grudi. Pre

nego što je umro, uspeo je da promuca tajnu koju je čuvao četrnaest godina.

Aleksovi roditelji su ubijeni ubrzo nakon Aleksovog rođenja. Odgajio ga je stric Ijan Rajder, koji je na početku ove godine poginuo, navodno u saobraćajnoj nesreći. Bilo mu je najteže kad je otkrio da je njegov stric u stvari bio špijun i da je poginuo u misiji u Kornvolu. Potom su se pojavili i ljudi iz MI6. Nekako su uspeli da uvuku Aleksa u svoju organizaciju i od tada radi za njih.

Aleks je znao veoma malo o svojim roditeljima Džonu i Heleni Rajder. Imao je njihovu sliku u sobi: pažljiv i naočit muškarac s kratko podšišanom kosom grlio je lepu ženu koja se skoro neprimetno osmehivala i izgledao je kao vojnik iako se povukao iz vojne službe. Majka je bila medicinska sestra u bolnici i radila je na radiološkom odeljenju. Za Aleksa su, međutim, roditelji bili potpuni stranci. Nikakve uspomene nisu ga vezivale za njih. Poginuli su u avionskoj nesreći kad je bio beba – tako su mu rekli.

Sad je znao da to nije bilo tačno.

Avionska nesreća je bila izmišljena baš kao i stričeva saobraćajna nesreća. Jasen Gregorovič mu je rekao istinu dok su bili u predsedničkom avionu. Aleksov otac je bio plaćeni ubica – baš kao i Jasen. Njih dvojica su čak radili zajedno. Džon Rajder je jednom spasio život Jasenu. Aleksovog oca ubili su ljudi iz MI6 – isti oni koji su primorali Aleksa da za njih obavi tri zadatka, koji su ga lagali, iskoristili ga i konačno ga se otarasili kad im više nije bio

potreban. I što je bilo najneverovatnije od svega, Jasen ga je posavetovao kako da za to nađe i dokaz.

Idi u Veneciju. Nađi Škorpiju i naći ćeš svoju sudbinu...

Aleks je morao da sazna šta se dogodilo pre četrnaest godina. Kad sazna istinu o Džonu Rajderu, saznaće istinu o sebi. Jer, ako je njegovom ocu zaista bio posao da ubija ljude, šta je onda on? Aleks je bio ljut, nesrećan... i zbu-njen. Morao je da pronade Škorpiju, šta god da se krilo iza tog imena. Škorpija će mu reći ono što treba da zna.

Školska ekskurzija u Veneciju nije mogla da dođe u bolje vreme, a Džek ga nije sprečavala da ode. Štaviše, podsticala ga je.

„Sad ti je baš ovo potrebno, Alekse. Prava prilika da se ponovo družiš s prijateljima i da budeš samo običan dečak. Sigurna sam da ćeš se odlično provesti.”

Aleks ništa nije rekao Džek. Mrzeo je što mora da je laže, ali nikako nije smeo da joj kaže istinu. Pošto ona nikad nije upoznala njegovog oca, Aleks je smatrao da se njegov poduhvat ne tiče nje.

Dozvolio je da mu pomogne da se spakuje iako je znao da to putovanje neće provesti po crkvama i muzejima. Iskoristiće ga da obiđe grad i vidi šta može da otkrije. Pet dana nije mnogo, ali je dovoljno za početak. Pet dana u Veneciji. Pet dana da pronade Škorpiju. Tri dana su već prošla, sad je ovde na italijanskom trgu, a ništa još nije otkrio.

„Alekse, hoćeš li sladoled?”

„Ne. Ne jede mi se.”

„Vruće mi je. Uzeću jedan od onih o kojima si mi pričao. Kako se ono zove? *Granada*, tako nešto...”

Aleks je stajao pored svog najboljeg prijatelja, vršnjaka iz Bruklenda. Iznenadio se kad je čuo da i Tom Haris ide na ekskurziju jer Tom nije bio posebno zainteresovan ni za umetnost ni za istoriju. Tom nije bio zainteresovan ni za jedan školski predmet i uvek je bio najgori učenik. Ali najbolje od svega je bilo to što ga nije bilo briga. Uvek je bio veseo, pa su čak i nastavnici morali da priznaju da je bio dobro društvo. Ono što Tom nije mogao da postigne u učionici, nadoknađivao je na sportskom terenu. Bio je kapiten školskog fudbalskog tima i Aleksov glavni suparnik tokom sportskog dana. Pobeđivao ga je u trci s preponama, na četiristo metara i u skoku s motkom. Tom je bio nizak za svoje godine i imao je tršavu crnu kosu i plave oči. Ni mrtav ne bi ušao u muzej, zašto je onda ovde? Baš tada Tom je poverio Aleksu da mu se roditelji razvode, da su odnosi u kući mučni i da su ga zbog toga spakovali i otposlali što dalje.

„Zove se *granita*”, rekao je Aleks. Uvek je jeo taj sladoled kad je bio u Italiji: usitnjeni led preliven svežim limunovim sokom, nešto između napitka i sladoleda, ali najbolje osveženje.

„Hajde. Moraćeš ti da mi naručiš jer kad god progovorim na italijanskom, svi me gledaju kao da nisam normalan.”

U stvari, i Aleks je znao samo nekoliko izraza. Jedini jezik koji nije naučio od Ijana Rajdera bio je italijanski. Ipak, krenuo je s Tomom i naručio mu sladoled u poslastičarnici pored pijačnih tezgi, a pošto je Tom bio uporan, naručio je jedan i za sebe. Tom je imao hrpu novca. Roditelji su, pre nego što je krenuo, baš odrešili kesu i snabdeli ga evrima.

„Hoćeš li ovog polugodišta ići u školu?“, pitao ga je.

Aleks je slegnuo ramenima. „Naravno.“

„Skoro da te nisam video prošlog polugodišta – a ni pre toga.“

„Bio sam bolestan.“

Tom je klimnuo. Nosio je naočare za sunce *dizel* koje je kupio u carinskoj prodavnici na Hitrou. Bile su mu suviše velike i stalno su mu klizile s nosa. „Shvataš da ti niko ne veruje“, uzvratio je.

„Zašto?“

„Zato što niko ne može da bude toliko bolestan. Jednostavno nije moguće.“ Tom je tiho nastavio. „Priča se da si lopov“, rekao mu je u poverenju.

„Šta?“

„Imaš problema s policijom i zato toliko izostaješ.“

„To ti misliš?“

„Ne. Ali gospođica Bedfordšajer me je pitala šta znam o tebi. Zna da smo drugovi. Rekla mi je da si jednom imao nevolje jer si ukrao dizalicu ili tako nešto. Neko joj je o tome pričao i misli da se lečiš.“

„Da se lečim?“, Aleks se zaprepastio.

„Aha. I žao joj je zbog toga. Misli da zbog terapija mnogo izostaješ. Znaš, jer moraš da ideš kod psihijatra.”

Džejn Bedfordšajer je bila sekretarica u školi, veoma privlačna dvadesetogodišnjakinja. I ona je pošla na ek-skurziju, kao i svake godine. Aleks ju je video na drugoj strani trga kako razgovara s gospodinom Grejom. Mnogi su govorili da ima nešto između njih, ali Aleks je pretpostavio da su ta govorkanja isto toliko tačna koliko i ona o njemu.

Sat je otkucao dvanaest. Za pola sata počinje ručak u hotelu u kome su odseli. Pošto je Bruklend obična srednja škola u Londonu, odlučili su da odesednu van Venecije da bi smanjili troškove. Gospodin Grej je odabrao hotel u mestašcu San Lorenzo, koje je bilo udaljeno deset minuta vožnje vozom. Svakog jutra dolazili su na stanicu i vodenim autobusom stizali u srce grada, ali ne i danas. Bila je nedelja i imali su slobodno pre podne.

„I jesi li...”, počeo je Tom, ali se na drugoj strani trga nešto dogodilo. Oba dečaka su sve videla.

Dva muškarca su jurila na skoro potpuno novoj *vespi grand turizmo* od 200 kubika. Obojica su imala farmerke i široke košulje dugih rukava. Onaj koji je sedeo pozadi imao je kacigu s viziorom, koja ne samo da ga je štitila već mu je i skrivala lice. Vozač – koji je imao naočare za sunce – vozio je pravo ka gospođici Bedfordšajer kao da je nameravao da je pregazi, ali trenutak pre udesa, skrenuo je u stranu. Istovremeno, muškarac iza njega je ispružio ruku i zgrabio tašnu gospođice Bedfordšajer. Aleks je znao da

su ta dvojica profesionalci jer su sve izveli neverovatno vešto –iskusni *scippatori*, kako su ih zvali u Italiji, kradljivci tašni.

Sve to videli su još neki đaci. Nekoliko njih je vikalo i pokazivalo na lopove, ali ništa drugo nisu mogli da urade. Motocikl je već odlazio u punoj brzini. Vozač se nagnuo preko volana, a suvozač je pažljivo smestio kožnu tašnu u krilo. Jurili su preko trga prema Aleksu i Tomu. Pre nekoliko trenutaka, trg je bio ispunjen ljudima, ali, iznenada je bio potpuno pust i nije bilo nikog ko bi ih omeo u begu.

„Alekse!”, povikao je Tom.

„Povuci se”, upozorio ga je Aleks. Isprva je pomislio da bi mogao da prepreči put *vespi*, ali bilo je beznadežno. Odustao je. Vozač bi ga lako izbegao. Ako bi odlučio da ga ne izbegne, Aleks bi ostatak školske godine proveo u bolnici. Motocikl s jednocilindričnim četvorotaktnim motorom već je išao više od trideset na sat i bez napora nosio dvojicu lopova ka Aleksu. Naravno, Aleks im neće preprečiti put.

Pogledao je oko sebe tražeći nešto što bi mogao da baci na njih. Mrežu? Kofu punu vode? Mreže nije bilo, video je nekoliko kofa, ali fontana je bila suviše daleko...

Motocikl je bio udaljen manje od dvadeset metara i sve vreme je ubrzavao. Aleks je potrčao i zgrabio kofu s tezge s cvećem, ispraznio je razbacujući cvetove po pločniku i napunio je zrnevljem za ptice koje se nalazilo na susednoj tezgi. Aleks nije obraćao pažnju na vlasnike tezgi koji su mu nešto dobacivali. Okrenuo se u trku i prosuo zrnevlje

na *vespu* koja samo što nije prošla pored njega. Tom je sve to posmatrao – prvo začuđeno, onda razočarano. Ako je Aleks mislio da će veliki pljusak semenki oboriti dva mladića s motocikla, grdno se prevario. Nastavili su da voze kao da se ništa nije dogodilo.

Aleksov plan i nije bio da ih obori.

Mora da je bilo dvesta – trista golubova na trgu koji su videli kako je zrnevlje poteklo iz kofe. Dva mladića su bila zasuta semenjem koje se zadržalo u naborima njihove odeće, ispod okovratnika, u njihovim cipelama, na vozačevim preponama, u tašni gospođice Bredfordšajer, u njihovoj kosi...

Kradljivci tašni iznenada su se pretvorili u ručak za golubove. Uz meki zvuk stotine krila, ustremili su se na dvojicu lopova sa svih strana. Jedna ptica se zakačila za vozačevo lice i kljucala ga po glavi vadeći mu semenke iz kose, druga mu je bila ispod brade, a treća mu je između nogu kljucala najosetljiviji deo tela. Na suvozačevom vratu bila su dva goluba, još jedan mu je visio s košulje i još jedan se do pola zaglavio u ukradenoj tašni. Na lopovima je bilo bar dvadesetak golubova. Zbog pohlepe i uzbuđenja lepršali su krilima i snažno izlivali beli ptičji izmet, te je sve ličilo na kovitlavi oblak sačinjen od perja i kandži.

Vozač je bio zaslepljen. Jednom rukom čvrsto je držao upravljač, a drugom se branio od ptice na licu, pa se motocikl okrenuo za pola kruga i vraćao se pravo na njih krećući se brže nego ikad. Aleks je zastao i usredsređeno ih posmatrao kako bi se u pravom trenutku bacio u stranu.

Činilo se da će ga pregaziti. Kad je motocikl još jednom skrenuo i uputio se ka fontani, dva čoveka se skoro nisu videla u oblaku lepršavih krila. Motocikl je prednjim točkom udario u ivicu fontane, zbacio obojicu i prevrnuo se. Ptice su se razbežale. Pre nego što je pao u vodu, suvozač je vrisnuo i ispustio tašnu i ona je poletela skoro kao na usporenom snimku. Aleks je potrčao i uhvatio je.

Sve je bilo gotovo. Raščupani i izbezumljeni lopovi bili su u hladnoj vodi. Iskrivljena i polomljena *vespa* ležala je na zemlji. Sad, kad je bilo suviše kasno – stigla su i dva policajca – trčali su ka fontani. Vlasnici tezgji su pljeskali i smejali se. Tom je začuđeno buljio. Aleks je prišao gospođici Bedfordšajer i pružio joj tašnu.

„Mislim da je ovo vaše”, rekao je.

„Alekse...”, gospođica Bedfordšajer je ostala bez reči.
„Kako...?”

„To sam naučio na terapiji”, odgovorio je Aleks.

Okrenuo se i pošao svom drugu.